

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 232/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. F., zastúpeného advokátom Mgr. Róbertom Hmirom, Advokátska kancelária, Obežná 4, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2014 doručená sťažnosť M. F. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Róbertom Hmirom, Advokátska kancelária, Obežná 4, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry

Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo doručené uznesenie Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 8. augusta 2012 (ďalej len „uznesenie z 8. augusta 2012“), ktorým bolo proti nemu vznesené obvinenie, že „... na deň 10. 09. 2010 L. B. zvolal mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti ZTS Strojárne, ktoré M. F. ako predseda predstavenstva a V. P. ako člen predstavenstva spoločnosti ZTS Strojárne bez náležitej starostlivosti akceptovali, na ktorom za ich prítomnosti došlo k odvolaniu a zvoleniu nových členov, dozornej rady, zmene stanov, pričom následne žiadosťou z toho istého dňa L. B., požiadal spoločnosť ZTS Strojárne o zrušenie hromadnej akcie č. H 130.0000/1/1, vydanjej emitentom ZTS Strojárne v celkovej nominálnej hodnote 4.316.000,- Eur a vydanie novej hromadnej akcie, ktorej M. F. a V. P. dňa 14. 09. 2010 napriek vedomostí o jej existencii a v úmysle umožniť L. B. konajúcemu v mene spoločnosti Seafly Estate disponovať s akciami, spoločnosti ZTS Strojárne, bez náležitej starostlivosti, rozhodli o jej zrušení a o vydaní novej hromadnej akcii č. HA 01/130.000 v celkovej menovitej hodnote 4.316.000,-Eur... a takto spoločnosti Seafly Estate spôsobili škodu vo výške najmenej 43.160.000,- Eur, zodpovedajúcej trhovej hodnote týchto akcií.“.

Sťažovateľ proti uzneseniu z 8. augusta 2012 podal 17. augusta 2012 sťažnosť a následne prostredníctvom svojich obhajcov podal proti nemu ďalšie dve sťažnosti (30. augusta 2012 podal sťažnosť jeho obhajca Mgr. Róbert Hmira a 3. septembra 2012 podal sťažnosť jeho obhajca Mgr. Richard Karkó).

Úrad špeciálnej prokuratúry o sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. VII/2 Gv 206/10-87 z 11. októbra 2012 (ďalej len „uznesenie z 11. októbra 2012“), ktorým tieto sťažnosti ako nedôvodné zamietol. Podľa sťažovateľa uznesením z 11. októbra 2012 úrad špeciálnej prokuratúry rozhodol iba o sťažnosti podanej ním. K takémuto záveru dospel sťažovateľ po prečítaní výroku uznesenia z 11. októbra 2012, v rámci ktorého sa hovorí len o „sťažnostiach obvinených“, ako aj z odôvodnenia tohto uznesenia, v ktorom

sa sťažnosti podané prostredníctvom obhajcov sťažovateľa z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 vôbec nespomínajú.

Sťažovateľ sa návrhom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku z 13. novembra 2012 (ďalej len „návrh z 13. novembra 2012“) domáhal zrušenia uznesenia z 8. augusta 2012 (o vznesení obvinenia) a zrušenia uznesenia z 11. októbra 2012. Následne podal sťažovateľ podnet na preskúmanie postupu prokurátora z 1. decembra 2012 (ďalej len „podnet z 1. decembra 2012“), ktorým sa domáhal preskúmania uznesenia z 11. októbra 2012 a jemu predchádzajúceho postupu.

Úrad špeciálnej prokuratúry vyrozumel sťažovateľa o preskúmaní jeho podnetu z 13. novembra 2012 a návrhu z 1. decembra 2012 zaslaným upovedomením č. k. VII/2 Gv 206/10-112 z 23. januára 2013 (ďalej len „upovedomenie z 23. januára 2013“).

Sťažovateľ následne 25. marca 2013 podal sťažnosť adresovanú ústavnému súdu, v ktorej namietal porušenie svojich práv v súvislosti s postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) pri vybavení jeho podnetu z 13. novembra 2012 a návrhu z 1. decembra 2012, ako aj následného upovedomenia z 23. januára 2013.

Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 296/2013-17 z 30. mája 2013 sťažnosť sťažovateľa odmietol ako neprípustnú a v odôvodnení tohto uznesenia uviedol, že pokiaľ sťažovateľ, zastúpený obhajcom, svoju argumentáciu predloženú ústavnému súdu týkajúcu sa nerozhodnutia o sťažnostiach podaných jeho obhajcami neuplatnil už v rámci konania o podnete na preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, ale až v rámci konania pred ústavným súdom, jeho sťažnosť nespĺňa zákonný predpoklad prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ následne podal prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Róberta Hmiru „Žiadosť o rozhodnutie o sťažnosti obhajcu zo dňa 30. 08. 2012“ a prostredníctvom svojho

obhajcu Richarda Karkóa „*Žiadosť o rozhodnutie o sťažnostiach obhajcu zo dňa 20. 09. 2012*“.

Obhajcovi Richardovi Karkóovi úrad špeciálnej prokuratúry na jeho žiadosť z 20. septembra 2013 odpovedal vyrozumením č. k. VII/2 Gv 206/10-147 z 1. októbra 2013, v ktorom podľa sťažovateľa v skutočnosti vôbec neodpovedal na ním nastolený procesný problém, a to nerozhodnutie úradu špeciálnej prokuratúry o sťažnostiach obhajcov proti uzneseniu z 8. augusta 2012 podaných v zákonnej lehote, preto sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Róberta Hmiru podal opätovne žiadosť o rozhodnutie o sťažnosti z 10. októbra 2013, ako aj podnet na preskúmanie postupu prokurátora z 10. októbra 2013.

Obhajcovi Mgr. Richardovi Karkóovi úrad špeciálnej prokuratúry odpovedal podaním č. k. VII/2 Gv 206/10-224 z 22. novembra 2013, v ktorom poukázal na § 44 ods. 2 Trestného poriadku a následne konštatoval, že obhajca nie je tzv. osobou so samostatnými obhajovacími právami, a preto je zrejmé, že *„ak prokurátor o sťažnostiach obvinených rozhodol dňa 11. 10. 2012, rozhodol o nich ako o celku a nie je možné vydať eventuálne ďalšie samostatné uznesenie, ktorým by bolo samostatne rozhodované aj o sťažnostiach obhajcov, ako to uvádzate, pretože, ako to už bolo konštatované, obhajca v danom prípade koná len v mene obvineného a nie je osobou so samostatnými obhajovacími právami“*. V závere tohto podania zároveň úrad špeciálnej prokuratúry konštatoval, že *„prokurátor sa v spomínanom uznesení mohol detailnejšie venovať odôvodneniu tohto svojho rozhodnutia a najmä, mal do spomínaného odôvodnenia výslovne zahrnúť aj argumentáciu obhajoby vo Vami spomínanom podaní obhajcu. Práve na tieto skutočnosti som prokurátora upozornil.“*.

Úrad špeciálnej prokuratúry na podnet z 10. októbra 2013 odpovedal obhajcovi Mgr. Róbertovi Hmirovi podaním č. k. VII/2 Gv 206/10-225 z 26. novembra 2013, v ktorom uviedol identické argumenty ako v odpovedi obhajcovi Mgr. Richardovi Karkóovi v rámci podania č. k. VII/2 Gv 206/10-224 z 22. novembra 2013.

Sťažovateľ sa s uvedenou argumentáciou úradu špeciálnej prokuratúry nestotožnil, a preto sa podnetom z 31. januára 2014 domáhal preskúmania jej postupu pri vybavení jeho vecí.

Úrad špeciálnej prokuratúry na podnet sťažovateľa z 31. januára 2014 odpovedal podaním č. k. VII/2 Gv 206/10/1000-259 z 10. februára 2014, v ktorom poukázal na argumentáciu uvedenú v jeho predchádzajúcom podaní č. k. VII/2 Gv 206/10-225 z 26. novembra 2013 adresovanom obhajcovi Mgr. Róbertovi Hmirovi, a uviedol, že sa s touto argumentáciou plne stotožňuje.

Sťažovateľ následne v rámci svojej argumentácie uviedol: *„Konajúci prokurátori teda aj napriek vyššie uvedeným podaniam sledujúcim vykonanie nápravy zo strany OČTK zjavne nezákonného stavu a v rozpore s konštatovaním ÚS SR odmietli rozhodnúť o sťažnostiach obhajcov F. proti Uzneseniu Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012, ktoré boli podané Mgr. Hmirom, advokátom za F. dňa 30. 08. 2012 Mgr. Karkóom, advokátom za F. dňa 03. 09. 2012.*

Pre porušenie svojich základných ľudských práv a slobôd zo strany GP SR a nemožnosti sa ich dovolať iným spôsobom, nemá sťažovateľ inú možnosť, nakoľko využil všetky prípustné prostriedky, iba sa obrátiť v zákonnej 2 mesačnej lehote v zmysle § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 na Ústavný súd SR.“

Sťažovateľ namieta, že nezákonným postupom úradu špeciálnej prokuratúry, v dôsledku ktorého podľa neho do dňa podania tejto sťažnosti nebolo rozhodnuté o sťažnostiach jeho obhajcov z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 proti uzneseniu z 8. augusta 2012, aj keď od ich podania uplynulo viac ako rok a pol, došlo k porušeniu jeho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru.

Vo veci konajúci prokurátori úradu špeciálnej prokuratúry zhodne vo svojich rozhodnutiach uvádzajú, že o sťažnostiach obhajcov sťažovateľa už bolo rozhodnuté

uznesením z 11. novembra 2012, avšak táto skutočnosť podľa neho nevyplýva z výroku a ani z odôvodnenia tohto uznesenia.

Sťažovateľ po doručení uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 296/2013-17 z 30. mája 2013 postupoval „*celkom prísne v jeho intenciách - namietal opakovane dozorujúcemu prokurátorovi ÚŠP GP SR skutočnosť, že o sťažnostiach jeho obhajcov voči uzneseniu o vznesení obvinenia nebolo rozhodnuté a súčasne podal prostredníctvom obhajcu Mgr. Hmiru podnet v zmysle § 31 a nasl. zákona o prokuratúre, aby bola nadriadeným prokurátorom zjednaná náprava ohľadom nerozhodnutia o sťažnostiach obhajcu Mgr. Hmiru z 30. 08. 2012. V zmysle citovaného odôvodnenia Ústavného súdu SR by tak mali byť v tomto momente splnené formálne procesné predpoklady na meritórne rozhodovanie Ústavného súdu SR o tom, či príslušný orgán rozhodujúci o sťažnosti obhajcu musí alebo nemusí o sťažnosti obhajcu rozhodnúť, alebo stačí rozhodnúť o skôr podanej sťažnosti obvineného, ktorá bola obvineným podaná potom, ako bola obvinenému doručená. Totiž - ak by platilo to, čo tvrdia v svojich vyjadreniach prokurátori ÚŠP GP SR, tak podávanie sťažností obhajcom v lehote na podanie sťažnosti plynúcej potom, ako obhajcovi je doručené uznesenie o vznesení obvinia by bolo prakticky celkom zbytočné, keďže o takomto procesnom úkone obhajcu (v danom prípade ide dokonca o trestné konanie s povinnou obhajobou!) by vlastne prokurátor ani nemusel rozhodnúť (a v danom prípade skutočne ani nerozhodol).“.*

Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že obhajca má právo realizovať práva obhajoby napriek tomu, že nie je osobou so samostatnými obhajovacími právami a jeho práva obhajoby sú len derivatívne. Taktiež podľa ustálenej súdnej praxe má obhajca právo na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu v mene klienta, a to od momentu, keď mu bolo doručené, a v záujme zachovania práva na obhajobu sa taktiež ako logická javí požiadavka, aby o podaní obhajcu bolo rozhodnuté (napr. uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tpo 55/2007 z 9. októbra 2007).

Podľa sťažovateľa právo obhajcu podať v mene klienta opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktoré mu bolo doručené, je jeho základným a nespochybniteľným právom.

Avšak tomuto právu súčasne zodpovedá povinnosťou orgánu rozhodujúcemu o takomto opravnom prostriedku sa týmto podaním riadne zaoberať a rozhodnúť o ňom, t. j. rozhodnúť o ňom v relevantnej forme formálneho uznesenia, z ktorého výroku a odôvodnenia bude zrejmé, že sa o takomto opravnom prostriedku rozhodovalo.

Takýto postup úradu špeciálnej prokuratúry v predmetnej veci absentuje. Podľa názoru sťažovateľa v predmetnej veci nemožno za dostatočný považovať spôsob, akým sa s predmetnou vecou vysporiadal úrad špeciálnej prokuratúry v podaní č. k. VII/2 Gv 206/10-224 z 22. novembra 2013, keď uviedol, že dozorujúci prokurátor upozornil príslušného prokurátora na to, že mal do uznesenia z 11. novembra 2012 zahrnúť aj argumentáciu obhajoby. Podľa sťažovateľa takýto postup „jednoducho z hľadiska dodržiavania práv obhajoby v trestnom konaní nepostačuje“ a o sťažnostiach obhajcov proti takým rozhodnutiam, ako je vznesenie obvinenia za obzvlášť závažný zločin, je potrebné riadne rozhodnúť.

Z uvedených dôvodov je podľa sťažovateľa zrejmé, že uvedeným postupom úradu špeciálnej prokuratúry v predmetnom konaní bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. písm. c) dohovoru.

Vzhľadom na uvedené v závere svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol:

„1. Základné právo M. F. na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru postupom a nerozhodnutím Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR o sťažnosti obhajcov M. F. zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012 porušené bolo.

2. Ústavný súd SR nariaďuje Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, aby rozhodol o sťažnostiach obhajcov M. F. zo dňa 30. 08. 2012 a 03. 09. 2012 voči Uzneseniu o vznesení obvinenia Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Bratislava, ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010 z 08. 08. 2012.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta Mgr. Róberta Hmiru... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v predmetnej veci namietal porušenie svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru postupom úradu špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-275/BPK-B-2010. K namietanému porušeniu sťažovateľových práv malo dôjsť v dôsledku nerozhodnutia úradu špeciálnej prokuratúry o sťažnostiach jeho obhajcov z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012, pričom uvedený postup úradu špeciálnej prokuratúry je zrejmý z výroku a odôvodnenia uznesenia z 11. novembra 2012, v rámci ktorých sa tieto sťažnosti osobitne vôbec nespomínajú. Podľa sťažovateľa mu v predmetnom konaní úrad špeciálnej prokuratúry odoprel právo, aby o jeho sťažnostiach z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 podaných jeho obhajcami v zákonnej lehote proti uzneseniu z 8. augusta 2012 bolo riadne rozhodnuté, a v tejto súvislosti svoju argumentáciu podopiera aj poukazom na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 296/2013-17 z 30. mája 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ proti uzneseniu z 8. augusta 2012 podal sťažnosť zo 17. augusta 2012 (doručenú 20. augusta 2012) prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Richarda Karkóa. V predmetnej veci bola následne úradu špeciálnej prokuratúry doručená sťažnosť sťažovateľa z 30. augusta 2012 podaná prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. Róberta Hmiru a sťažnosť sťažovateľa z 3. septembra 2012 podaná prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. Richarda Karkóa.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ vidí porušenie svojho práva na obhajobu v tom, že v uznesení z 11. novembra 2012 v rámci jeho výroku a odôvodnenia úrad špeciálnej prokuratúry konkrétne neuviedol, že rozhoduje aj o sťažnostiach podaných prostredníctvom jeho obhajcov z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012. Z obsahu uvedených sťažností je podľa názoru ústavného súdu zrejmé, že sú doplnením, resp. ďalším rozvinutím argumentov už uvedených v jeho sťažnosti zo 17. augusta 2012 podanej prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. Richarda Karkóa, ktorá bola v predmetnom uznesení z 11. novembra 2012 špecifikovaná ako sťažnosť sťažovateľa.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že o sťažnostiach obhajcov z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 nebolo vôbec rozhodnuté, pretože nie sú v rámci uznesenia z 11. novembra 2012 spomenuté, resp. identifikované.

Podľa ústavného súdu skutočnosť, že predmetné sťažnosti z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 neboli v rámci uznesenia z 11. novembra 2012 vôbec identifikované, možno považovať za nedostatok tohto rozhodnutia. Avšak uvedený nedostatok uznesenia z 11. novembra 2012 bez toho, aby sťažovateľ súčasne namietal nevysporiadanie sa orgánu rozhodujúceho v predmetnej veci s argumentáciou predloženou v týchto sťažnostiach, ktorá by z hľadiska jej obsahu bola podstatnou pre rozhodnutie v predmetnej veci, možno podľa ústavného súdu považovať len za formálne pochybenie, ktoré z pohľadu materiálnej ochrany práv sťažovateľa nemohlo mať na jeho právo na obhajobu taký vplyv, ktorý by mohol dosiahnuť intenzitu porušenia tohto práva.

V rámci svojej argumentácie sa sťažovateľ odvolával na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 296/2013-17 z 30. mája 2013, z ktorého obsahu si zjavne vyvodili nesprávne závery, podľa ktorých ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie z 11. novembra 2012 a potvrdil v ňom, že úrad špeciálnej prokuratúry nerozhodol o sťažnostiach proti nemu z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012, avšak odkázal ho, aby proti nemu využil právnym poriadkom mu poskytnuté účinné prostriedky nápravy.

Z uznesenia ústavného súdu č. k. IV. ÚS 296/2013-17 z 30. mája 2013 vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá pri jej predbežnom prerokovaní pre jej neprípustnosť, čo znamená, že v uvedenom konaní k preskúmaniu uznesenia z 11. novembra 2012 ústavným súdom vôbec nedošlo s ohľadom na princíp subsidiarity, podľa ktorého existencia účinného prostriedku nápravy, ktorý má sťažovateľ k dispozícii, bráni tomu, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal v rámci konania o sťažnosti pre porušenie jeho základných práv alebo slobôd.

Podľa názoru sťažovateľa mu úrad špeciálnej prokuratúry podaním č. k. VII/2 Gv 206/10/1000-259 z 10. februára 2014, ako aj svojimi predchádzajúcimi rozhodnutiami v predmetnej veci odoprel jeho právo na riadne preskúmanie jeho sťažností podaných prostredníctvom jeho obhajcov v predmetnom konaní. Z obsahu podania úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gv 206/10/1000-259 z 10. februára 2014 je zrejmé, že odkazom na § 44 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že obhajca nie je osobou so samostatnými obhajovacími právami, odôvodňovala iba skutočnosť, že o sťažnostiach sťažovateľa z 30. augusta 2012 a 3. februára 2012 rozhodla spolu s jeho sťažnosťou zo 17. augusta 2012, a nie samostatným uznesením, avšak v žiadnom prípade netvrdila, že obsah uvedených sťažností nemal byť predmetom preskúmania úradom špeciálnej prokuratúry v uvedenom konaní. O tejto skutočnosti napokon svedčí aj samotný fakt, že aj podľa vyjadrenia úradu špeciálnej prokuratúry sa o sťažnostiach sťažovateľa z 30. augusta 2012 a 3. septembra 2012 rozhodlo v uznesení z 11. novembra 2012. S ohľadom na uvedené sa táto argumentácia sťažovateľa javí ako právne irelevantná.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014